

[Thomsen.]

ogsaa har omtalt i mine Bemærkninger ---, at Hovedmassen af Svangerskabssagerne unddrages Nævningetingenes Afgørelse.

Esther Malling Pedersen: Det er jo fuldstændig rigtigt, som den højtærede Justitsminister paapegede, at det Lovforslag, som angaar Foranstaltninger i Anledning af Svangerskab m. v., har været Genstand for en meget indgaaende Drøftelse i det andet høje Ting, men det indeholder ogsaa et Problem, der er af saa indgaaende, dyb og vigtig Betydning for hele den danske Befolkning, at jeg tror, jeg tør hævde, at hele dette Spørgsmaal i Virkeligheden ikke kan belyses og drøftes indgaaende nok. Det er derfor mit Haab, at vi ogsaa i dette høje Ting maa faa rundelig Tid til at drøfte det i et Udvalg og til maaske at indhente yderligere Oplysninger ved Siden af de fortrinlige Oplysninger, som i Forvejen er tilgaaet det andet høje Ting. Da det jo ikke er Meningen, at Løven skal træde i Kraft før 1. April 1938, vil der formentlig ogsaa kunne blive Tid hertil.

At de nuværende Tilstande paa det Omraade ikke vedblivende kan opretholdes, vil sikkert være indlysende for enhver. Det har vist sig, at den Lov, der gør Svangerskabsafbrydelse strafbart, ikke er blevet praktiseret i de senere Aar; kun en ringe Brøkdel af de kriminelle Aborter er blevet gjort til Genstand for Undersøgelse, og i endnu langt færre Tilfælde er der rejst Tiltale imod de skyldige Kvinder. Naar saa hertil kommer, at de fleste af disse tiltalte er blevet frikendt ved Nævningedomstole, og at der ligeledes i Konsekvens deraf er blevet farets lemfældigt frem imod deres Hjælpere, saa er det indlysende, at Forholdene maa forandres, det er en bydende Nødvendighed. Et Samfund, der vil kalde sig ordnet, kan ikke vedtage en Lov, der skal gælde for Borgerne, og samtidig lade dem forstaa, at det ikke vil blive taget saa højtideligt, hvis man bryder Løven. Spørgsmaalet er kun, paa hvilket Grundlag man skal sætte ind, hvad man vil sætte i Stedet, og det forekommer mig, at er der noget Omraade, hvor der maa svares skarpt og klart, og hvor der maa trækkes klare og skarpe Linier op, da er det her. Det Enten-Eller, der her kunde være Tale om, er dette:

Enten betragter Staten og Samfundet dette Spørgsmaal som noget sig uvedkommende og overlader til Menneskene selv, om de vil foretage Fosterdrab eller ikke, eller ogsaa hævder Samfundet en Beskyttelsesret og -pligt ved at fastslaa, at Fosterdrab ikke er tilladt, og sørge for, at Løven respekteres.

Men her melder sig saa straks den Kendsgerning, at hele dette Problem har en Baggrund, der ogsaa i allerhøjeste Grad trænger til at respekteres, en Baggrund, der er skabt af alt for mange og sande Billeder af fattige Hjem, hvor udslidte Hustruer og Mødre kæmper deres tunge, tit fortvivlede Kamp, af vanskelige Erhvervsforhold for store Kredse af vort Folk, af Utryghed og manglende Fremtidsmuligheder for Ungdommen. Ingen ansvarlig i vort Samfund har turdet gaa ind for det første Standpunkt: fuld Frihed med Hensyn til Svangerskabsafbrydelse, selv om et Forslag om Straffrihed som Hovedregel har dannet Grundlaget for det samlede Ministeriums Drøftelse af Sagen, efter at den Kommission, som Formanden for dette høje Ting, daværende Justitsminister Zahle, havde nedsat i 1932 til Undersøgelse af hele dette Forhold, havde afgivet sin Betænkning. Men ingen kan heller se bort fra den nævnte mørke Baggrund, og derfor er de Mellemstandpunkter opstaaet, som har fundet Udtryk dels i den højtærede Justitsministers Lovforslag, dels i Svangerskabskommissionens Flertalsbetænkning. Af disse to Forslag er det sidste det klareste. Her opstilles det økonomiske og sociale Moment tydeligt som en Faktor, der skal tages i Betragtning og i givne Tilfælde gøre en Svangerskabsafbrydelse lovlig.

Den højtærede Justitsminister har ikke ment at kunne gaa ind paa den saakaldte sociale Indikation, men har i Stedet for i sit oprindelige Lovforslag udvidet den medicinske Indikation til ogsaa at omfatte de saakaldte „andre Forhold“, der i Bemærkningerne til Lovforslaget præciseres som

„kronisk Underernæring paa Grund af Nød og Elendighed, Udslidthed paa Grund af talrige Børnefødsler eller f. Eks. voldsom Depression, Selvmordsforsøg eller andre fortvivlede Skridt“.

Ved denne Udvidelse af den medicinske Indikation er det økonomiske, det sociale Mo-